

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Béres István jogtanácsos által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a személyesen eljár alperes neve (alperes címe) alperes ellen váltón alapuló tartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. október 15. napján kelt 20.P.25.443/2006/12. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 3 nap alatt fizessen meg a felperesnek 5.040.070,- (Ötmillió-negyvenezer-hetven) Ft-ot és ennek 2004. április 26-tól a kifizetés napjáig járó évi 6% váltókamatát, és 3 ‰ váltódíjat, valamint 500.000,- (Ötszázezer) Ft perköltséget; egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárás során felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetékből 302.400,- (Háromszázkettőezer-négyszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az alperes, 252.800,- (Kettőszázötvenkettőezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket a felperes köteles megfizetni az államnak, az állami adóhatóság felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és a L Szövetkezett 2003. május 6-án pénzügyi lízingszerződést kötött egy traktorra 13.800.000,-Ft + 3.450.000,-Ft áfa vételárért, 55 hónap futamidőre. Az első lízingdíjat 4.140.000,-Ft-ban határozták meg. Ugyanezen a napon a felek a fizetési kötelezettség biztosítékaként váltómegállapodást is kötöttek, amely szerint lízingbe vevő váltót ad a felperesnek, rendelvényesként a felperest megjelölve, szabályszerűen kitölti a váltó kiállításának helyét és idejét, rávezeti az óvás nélküli nyilatkozatot és a cégszerű aláírást követően a felperes mint lízingbe adó birtokába adja. Az alperes ebben a megállapodásban váltókezesességet vállalt. Mivel a lízingbe vevő az első lízingdíj fizetési kötelezettségén túlmenően a lízingdíjakat nem fizette, a felperes 2003. november 26-án a lízingszerződést azonnali hatállyal felmondta, a felmondáskor a lízingbe vevő hátralékos lízingdíj tartozása 5.253.803,-Ft volt, és a felmondással esedékessé vált összes tartozását a felperes 15.300.157,-Ft-ban jelölte meg.

A lízingbe vevő a fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperes a bianco váltókat kitöltötte, 2004. január 1-jei esedékességgel 3.611.915,-Ft-ról, 2004. április 26-i esedékességgel 5.963.970,-Ft-ról nyújtott be váltót, amit a bankok visszaküldtek azzal, hogy a váltók nem teljesíthetők.

Ezt követően a felperes a traktort birtokba vette, az általa felkért IME Bt. által készített értékelés alapján 2003. december 21.-én a traktor nettó forgalmi értéke 7.800.000,-Ft volt. A traktort a felperes bruttó 10.000.000,-Ft-ért értékesítette 2004. február 5-én.

A lízingbe vevő 2005. április 7-től felszámolás alatt áll; a felszámolási eljárásban a felperes a hitelezői igényét 8.613.102,-Ft-ra jelentette be.

A felperes mint jogosult 2004. május 20-án az elsőfokú bíróságnál fizetési meghagyás kibocsátását kérte, amelyben a L Szövetkezetet mint I. rendű kötelezettet és B A-t mint II. rendű kötelezettet egyetemlegesen, váltótartozás címén kérte összesen 9.575.888,-Ft tőke, 5.963.970,-Ft után 2004. április 26-tól 3.611.918,-Ft után 2004. január 1-jétől a kifizetés napjáig számított évi 6 % váltókamat és 3 ezrelék váltódíj megfizetésére kötelezni. A fizetési meghagyás ellen csak a II. rendű kötelezett nyújtott be ellentmondást, ezért az I. rendű kötelezett vonatkozásában a fizetési meghagyás 2004. június 23-án jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

A felperes az elsőfokú eljárás alatt többször módosított keresetében az alperest 8.499.643,-Ft váltótartozás és ezen összeg után 2006. január 6-tól évi 6 % váltókamat és 3 ezrelék váltódíj és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

A Fővárosi Bíróság a 2006. január 18-án kelt 20.P.27.622/2004/15. számú ítéletében a felperes keresetének megfelelően marasztalta az alperest; a határozatot az alperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a Fővárosi

Ítélet tábla a 2006. november 23. napján kelt 14.Gf.40.257/2006/6. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította azzal, hogy a megismételt eljárásban a kereset elbírálásához szükséges minden bizonyíték becsatolását követően lehet döntést hozni abban a kérdésben, hogy az alperest terheli-e és ha igen, milyen összegű fizetési kötelezettség a felperes felé a váltókezessége kapcsán. Ennek során figyelemmel kell lenni arra, hogy a felperes a váltómegállapodás alapján a váltókötelezett vonatkozásában mikor és milyen összegű váltó kiállítására volt jogosult. Tisztázni kell azt is, hogy a váltókötelezett a lízingszerződés alapján mikor, milyen összegű kifizetéseket teljesített. A döntés során figyelemmel kell lenni arra is, hogy az iratok között nincs olyan összegű váltó kiállítva, amire a felperes a keresetét leszállította.

A megismételt eljárásban a felperes a keresetét ismételten módosította az összegszerűség tekintetében és részletes elszámolást csatolt a lízingszerződéssel kapcsolatban. Az alperest 9.253.559,-Ft, ebből 5.940.601,-Ft tőketartozás után 2004. április 26-tól, 3.289.589,-Ft késedelmi kamattartozás után 2004. január 1-jétől a kifizetésig járó évi 6 % váltókamat és 3 ezrelékes váltódíj megfizetésére kérte kötelezni. Keresete alátámasztásaként előadta, hogy a pénzügyi lízingszerződés alapján összesen 17.153.104,-Ft-ot kellett volna a lízingbe vevőnek megfizetnie, amiből csak 4.140.000,-Ft-ot fizetett meg. A hatályon kívül helyezést követően a megismételt eljárásban a korábbi előadását úgy módosította, hogy a 3.450.000,-Ft áfát a lízingbe vevő nem fizette meg, mivel az volt a felek közötti megállapodás, hogy a APEH áfa visszatérítése esetén, annak összegét a lízingbe vevő a felperesre engedményezi, ez azonban nem történt meg. A szerződés felmondásakor a lízingdíj tartozása 5.242.150,-Ft volt, míg a felmondással esedékessé váló hátralékos lízingdíj összege 8.694.000,-Ft. 191.573,-Ft volt a felmondás napjáig a késedelembe esett összeg után járó kamat, 216.381,-Ft volt a lízingdíj után a felmondással ki nem számlázott ügyleti kamat, 54.500,-Ft az intervenciók költsége és 869.400,-Ft a kötbér összege. A traktor értékesítése bruttó 10.000.000,-Ft-ért történt meg, amelyből elszámolták a felmondásig esedékes 5.242.150,-Ft hátralékos lízingdíj tartozást, a fennmaradó 4.757.850,-Ft-ból levonták a 216.380,-Ft ki nem számlázott ügyleti kamattartozást. A fennmaradó 4.541.532,-Ft-ot a felmondáskor esedékessé vált 8.694.000,-Ft tőketartozásba számították be, így a lízingbe vevő tőketartozása 4.152.468,-Ft lett, amihez hozzájön 191.573,-Ft késedelmi kamat, 54.500,-Ft intervenciók költsége és 869.400,-Ft kötbér, így a tőketartozása 5.267.941,-Ft volt, amihez még hozzászámított 684.313,-Ft késedelmi kamatot. A lízingbe vevő tőketartozása ennek megfelelő 5.940.601,-Ft-ra módosult. A traktor értékesítését követően az általános szerződési feltételek alapján a jegybanki alapkamat kétszeresének a megfizetésére köteles a lízingbe vevő, ennek az összege 3.312.958,-Ft volt 2007. július 4-én.

Az alperes változatlanul a felperes keresetének az elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a 3.450.000,-Ft áfát megfizette a lízingbe vevő. Ezt követően a traktor 10.000.000,-Ft-os értékesítésével a lízingszerződésben foglaltak teljesítésre kerültek, így tartozás nem áll fenn a váltómegállapodás alapján. A két váltó

9.575.888,-Ft-ról került kiállításra, melyet teljes mértékben fedezett a traktor értékesítéséből befolyt vételár. Ezen kívül a 7. sorszámú előkészítő iratában arra hivatkozott, hogy a következő tárgyalási napra igény szerint igazságügyi szakértői véleményt csatol arra vonatkozóan, hogy a felperes váltón alapuló követelése megtérült.

Ezt követően, a 2007. október 15-én tartott tárgyaláson azonban nem jelent meg, semmilyen érdemi ellenkérelmet, bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Ezen a napon a Fővárosi Bíróság a 20.P.25.443/2006/12. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 3 nap alatt a felperesnek 9.253.559,-Ft-ot, 5.963.970,-Ft után 2004. április 26-tól, 3.289.589,-Ft után 2004. január 1-jétől a kifizetés napjáig járó évi 6 %-os váltókamatot és 3 ezrelékes váltódíjat, 1.005.200,-Ft perköltséget, valamint az államnak 509.800,-Ft le nem rótt fellebbezési illetéket. Arra hivatkozott, hogy az 1/1965. (I.24.) IM rendelet (Vár.) 17. §-a és a 30. § (1) bekezdése, valamint a 32. § (1) bekezdése alapján az alperes mint váltókezes felhozhatja ugyanazokat a kifogásokat, mint amiket a váltókötelezett a vele szemben indított perben felhozhat. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján ezért az alperest terhelte annak a bizonyítása, hogy a pénzügyi lízingszerződésen alapuló felperesi követelés kielégítést nyert és ezáltal a felperessel váltón alapuló tartozás sem áll fenn.

A másodfokú eljárásban a felperes nem vitatta, hogy a 4.140.000,-Ft lízingdíjon felül 3.450.000,-Ft áfa megfizetése is megtörtént, amelyet a megismételt eljárásban módosított azzal, hogy az engedményezés a felperes részére az áfa körében nem valósult meg. Az alperes indítványára az elsőfokú bíróság megkereste a L Szövetkezet felszámolóját, a C Zrt.-t az áfa engedményezéssel kapcsolatos dokumentáció megküldése végett, azonban erre vonatkozóan dokumentációt nem tudott a felszámoló a bíróság rendelkezésére bocsátani. Az alperes indítványára a bíróság a felszámolót megkereste a lízing értékesítésével kapcsolatos elszámolási dokumentáció megküldése végett is, azonban a felszámoló nyilatkozata szerint a pénzügyi lízingszerződés, annak 2. számú melléklete, valamint a felperes 2005. március 12-én kelt elszámolásán túlmenően további dokumentáció nem állt a rendelkezésére. Az alperes vállalta azt is, hogy az álláspontját igazságügyi szakértői véleménnyel támasztja alá, azonban előadásával szemben a következő tárgyaláson nem jelent meg, a felszámoló által megküldött iratokra észrevételt nem tett, és az általa hivatkozott szakértői véleményt sem csatolta.

Az alapeljárásban meghallgatott Ü L tanúvallomása sem szolgálhatott az alperesi álláspont alátámasztására, tekintettel arra, hogy a tanú az eljárás szerint a lízingszerződéssel kapcsolatos elszámolásra vonatkozó iratokkal nem rendelkezik.

Az elsőfokú bíróság tájékoztatta az alperest arról, hogy annak bizonyítása, hogy a váltóban foglaltakkal szemben a tartozás nem áll fenn, őt terheli, ezért felhívta a további bizonyítási indítványai előterjesztésére, és mivel ennek maradéktalanul az alperes nem tett eleget, a bizonyítatlanságot az elsőfokú bíróság az alperes terhére értékelte, és a felperes módosított keresetének megfelelően marasztalta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak tartalma szerint kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával a kereset elutasítását.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az Általános Szerződési Feltételek 84. pontjában a felek a Magyar Kereskedelmi Kamara mellett működő Állandó Választottbíróság kizárólagos illetékességét kötötték ki, ezért jelen eljárásban is ennek a bíróságnak kellett volna eljárnia. Előadta, hogy a lízingtárgy értékesítése ellen a L Szövetkezet tiltakozott, a lízingszerződés 2003. december 31. napjával a lízingtárgy értékesítésével megszűnt. A 4.140.000,-Ft első lízingrészlettel, a 10.000.000,-Ft gépeladási árral és a 3.450.000,-Ft áfá-val a felperes felé a tartozás ki lett fizetve, figyelemmel arra, hogy a lízingszerződés megkötésekor a vételárat 17.250.000,-Ft-ban határozták meg. Az Általános Szerződési Feltételek alapján megvalósult elszámolás szerint a lízingdíjak, késedelmi kamatok, tőketartozás és kötbér maradványértéke maximum 1.000.000,-Ft körüli összegre tehető.

Ismételten előadta, hogy a váltómegállapodás alapján összesen 9.575.888,-Ft kiállított váltókat teljes mértékben fedezte a gép értékesítése során befolyt 10.000.000,-Ft. Az elsőfokú bíróság nem folytatta le a bizonyítási eljárást teljeskörűen az elsőfokú ítélet meghozatala előtt, figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes többször módosította a kereseti kérelmét, nem találván jogi alapot és számszaki levezetést követelése alátámasztásának. A felperes által kitöltött bianco váltóban foglalt összegek nem felelnek meg az alapkövetelésből származó igénynek. A perben bizonyítási nehézségek azért állnak fenn, mert a L Szövetkezet könyvelését nem sikerült fellelni, a jelenlegi elnök elérhetetlen, azonban a tanúk és a szállító által rendelkezésre bocsátott bizonyítási eszközök alapján a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a váltó birtokossal szemben alappal hivatkozott az alapjogviszonyból származó követelés megszűnésére.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, érdemben annak helyes indokaira tekintettel.

Arra hivatkozott, hogy a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján fennálló korlátozásra tekintettel az alperes a fellebbezésében nem hivatkozott olyan új tényre, amelyről az elsőfokú eljárás során nem volt tudomása, illetve az általa a fellebbezésben hivatkozottak nem alkalmasak az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására.

A felek között létrejött pénzügyi lízingszerződés aláírásával, annak IV. pontjával, az alperes kifejezetten elismerte, hogy az Általános Szerződési Feltételek rendelkezéseiről (elszámolás, újraértékesítés, stb.) a felperes tájékoztatta és az alperes azt magára nézve kötelezőnek fogadta el. Az alperes által indítványozott tanúbizonyításnak, megkeresésnek az elsőfokú bíróság eleget tett. Ezek eredménye azonban az alperes által előadottakat nem támasztották alá.

Az alperes a felperes ellenkérelmére benyújtott előkészítő iratában ismételten kiemelte az Általános Szerződési Feltételekben kikötött Állandó Választottbíróság illetékességét, továbbá sérelmezte, hogy a megismételt eljárásban ugyanaz a bíró járt el, aki az alapügyet is tárgyalta és nem vette figyelembe a Fővárosi Ítéltábla ítéletét az új eljárásra vonatkozóan. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság mind a

szerződést, mind pedig az Általános Szerződési Feltételekben foglaltakat tévesen értelmezte.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg; a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban részben megalapozatlanul marasztalta az alperest váltón alapuló tartozás jogcímén.

Elsődlegesen rögzíti a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a hatályon kívül helyező végzésben foglalt útmutatásnak megfelelően járt el, a kereset elbírálásához szükséges és a felek által indtványozott bizonyítási eljárást lefolytatta.

A Pp. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely előírná, hogy a megismételt eljárásban másik bírónak kell eljárnia. Erre a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján csak akkor kerülhet sor, ha a másodfokú bíróság elrendeli, hogy a pert az elsőfokú bíróság másik tanácsa tárgyalja. Jelen ügyben az ügy tárgyalására másik tanács kijelölése nem történt, ezért semmi olyan eljárási szabálysértés elkövetésére nem került sor, ami az elsőfokú bíróság ítéletének ismételt hatályon kívül helyezését indokolná.

Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az Általános Szerződési Feltételek 84. pontjára utalva az Állandó Választottbírósági kikötésre, mint kizárólagos illetékességre hivatkozott, aminek alátámasztására a fellebbezéséhez a 2007. augusztus 1-jétől hatályos Általános Szerződési Feltételeket csatolta. A lízingszerződés aláírásakor, 2003. január 1-jétől, hatályos Általános Szerződési Feltételek 81. pontja ugyancsak tartalmazza az Állandó Választottbírósági kikötést.

A Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 43. § (1) bekezdése szerint a bíróság az illetékességének a hiányát hivatalból veszi figyelembe, azaz az alperes által a fellebbezésben hivatkozott kizárólagos illetékességet a másodfokú eljárásban is vizsgálni kell.

Az alperes ezzel kapcsolatban a Pp. 41. § (1) bekezdés a) és c) pontjaira hivatkozott. A Pp. 41. §-ában foglalt alávetés esetében azonban a felek valamely hatáskörrel rendelkező állami bíróság illetékességét jogosultak kikötni a törvényben megállapított általános vagy vagylagos illetékességi ok alkalmazása helyett saját döntésük alapján. A választottbírósági eljárásban, annak kikötése esetében azonban nem állami bíróság jár el, ezért ebben az esetben nem a Pp. 41. §-ában szabályozott alávetéses illetékességről van szó, mivel a bírói út helyett választják a felek a választott bíróság eljárását, amennyiben a választottbírósági törvényben foglalt feltételek fennállnak.

A választottbíráskodásról az 1994. évi LXXI. törvény (Vbtv.) rendelkezik, amelynek 8. § (1) bekezdése azt mondja ki, hogy az a bíróság, amely előtt a választottbírósági szerződés tárgyát képező ügyben keresetet indítottak - kivéve az 54. § szerinti keresetet -, a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja vagy bármelyik fél

kérelmére a pert megszünteti, kivéve, ha úgy ítéli meg, hogy a választottbíróági szerződés nem jött létre érvénytelen, hatálytalan, vagy betarthatatlan. A per megszüntetésére irányuló kérelmet az alperes legkésőbb a keresetlevélre benyújtott érdemi ellenkérelmében terjesztheti elő, ezért a Vbtv. 8. § (1) bekezdésére hivatkozással a per megszüntetésének nincs helye, mert a később benyújtott per megszüntetése iránti kérelem már nem szolgálhat alapul a jelen per megszüntetésére.

A Fővárosi Ítéltábla a 14.Gf.40.257/2006/6. számú elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyező végzésében részletesen kifejtette azt a jogi álláspontját, hogy az alperes az alapügyletből eredő kifogásait előterjesztheti.

A felperes a kereseti kérelmét a váltóra alapította. A váltóügylet alapján véve jogcímtől független, absztrakt kötelmet keletkeztet. A váltóban tett feltétlen fizetési ígéret és a váltókövetelés absztrakt mivolta annak már útját állja, hogy az érvényesen fennálló jogviszony alapján a váltókövetelés összegét részben vitatni lehessen. A váltóadás ugyanis a váltó aláírásával nem csupán feltétlen, hanem az érvényesítés módjában is privilegizált kötelezettséget vállalt, ezért különbséget kell tenni a váltókövetelés teljes megszűnését állító és csak a váltókövetelés összegét vitató kifogások között, melyek közül az előbbiek megengedhetők, az utóbbiak nem. Mivel az alperes az eljárások során végig azt állította, hogy az első lízingdíj, valamint az áfa összegének a kifizetésével és a lízingszerződés felbontását követően a jármű felperes által történt értékesítésével a tartozását rendezte, fizetési kötelezettsége nincs, ezért az általa előterjesztett kifogás alapján az alapjogviszony vizsgálatára sor kerülhetett.

A felperes a megismételt eljárásban csatolta a lízingszerződés alapján levezetett elszámolását, valamint a lízingszerződés aláírásakor hatályos Általános Szerződési Feltételeket. Az Általános Szerződési Feltételek a lízingszerződés részét képezik, amelyre maga a lízingszerződés is utal azzal, hogy a szerződésben nem szabályozott kérdésekben ez az irányadó.

Az Általános Szerződési Feltételek szabályozza a lízingszerződés megszűnését és magát az elszámolást. A 67. pont szerint a lízingszerződés megszűnése esetén a lízingbe adó elszámolást készít. Ennek megfelelően 2003. november 26-án kelt az a felmondó levél, amely a felperes részéről az elszámolást tartalmazza. A felmondással esedékessé váló tartozásként 5.253.803,-Ft a lízingszerződésből eredő lejárt tartozás; 8.694.000,-Ft a még esedékessé nem vált tőketartozás; 216.381,-Ft ki nem számlázott kamattartozás; 191.573,-Ft lízingszerződésből eredő késedelmi kamatok a felmondás napjáig; 60.000,-Ft + áfa a lízingbe adó valamennyi szükséges és igazolt költsége; 869.400,-Ft lízingszerződésből eredő megghiúsulási kötbér került megjelölésre, így összesen 15.300.157,-Ft-ban határozta meg a lízingbe vevő tartozását.

Az általános szerződési feltételek 68. pontja szerint a lízingbevevő köteles a lízingbeadó részére megtéríteni

- a) a lízingbeadó valamennyi, a lízingbe vevő mulasztásából, késedelméből eredő, igazolt költségét;
- b) a lejárt késedelmi kamatokat;
- c) a ki nem egyenlített lízingdíjak összegét;
- d) a felmondással esedékessé vált hátralévő teljes tőketartozás összegét;
- g) amennyiben a lízingszerződés megszűnése a lízingbevevő felróható magatartására vezethető vissza, megghiúsulás miatti kötbért, amelynek mértékét a lízingbeadó a 72. pont szerinti Hirdetményben határozza meg;
- h) az előzőekben felsorolt fizetési kötelezettségek bármelyikének késedelmes teljesítése esetén az azok esedékességétől számított, a 16. pont szerinti késedelmi kamatot, amelynek mértékét a lízingszerződés határozza meg.

A felmondólevél az Általános Szerződési Feltételek fenti pontjainak megfelelően tartalmazza az ott meghatározott költségeket, amikből a lejárt tartozás, a még esedékessé nem vált tőketartozás, a késedelmi kamat tartozás külön igazolást nem igényel, mert az a lízingszerződésből és a kifizetések összegéből kiszámolható. Ugyanakkor a lízingbeadó részére a lízingbevevő csak az igazolt költséget köteles megtéríteni, aminek az igazolására azonban nem került sor. A megghiúsulás miatti kötbérre vonatkozóan az Általános Szerződési Feltételek 72. pontja kimondja, hogy a jelen Általános Szerződési Feltételek kötelező mellékletét képezi a lízingbeadó Hirdetménye, a lízingszerződéshez kapcsolódó díjak és kezelési költségek mértékéről, amelyet a lízingbeadó az ügyfélfogadásra nyitvaálló helyiségeiben kifüggeszt. Mivel az Általános Szerződési Feltételek mellékleteként Hirdetmény becsatolására nem került sor, így a felperes a megghiúsulási kötbér mértékét semmivel nem tudta igazolni, ezért azt megalapozatlanul számította fel az alperes terhére.

Az 54.500,-Ft intervenciók költséggel kapcsolatban sem a lízingszerződés, sem az Általános Szerződési Feltételek semmilyen rendelkezést nem tartalmaz, ezért annak a felszámítása is megalapozatlan volt a felperes részéről.

Mindez azt jelenti, hogy a felperes sem az intervenciók költséget, sem a késedelmi kötbért nem igényelhetette volna, ezért a jármű értékesítése után a lízingdíj összegéből 4.164.184,-Ft tartozása maradt, amihez a felmondás napjáig 191.573,-Ft és 684.313,-Ft lejárt késedelmi kamattartozásokat lehet hozzászámítani, így a lízingbevevő tőketartozása 5.040.070,-Ft-ra módosult.

Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság elfogadta az elsőfokú bíróságnak azon jogi okfejtését, hogy a 3.450.000,-Ft összegű áfa megfizetését az alperes az elsőfokú eljárás során nem tudta bizonyítani, mivel a felszámolás alatt álló szövetkezet iratai között a felszámoló közlése szerint a visszafizetéssel kapcsolatban semmilyen iratot nem talált, ez is a tőke összegét növeli, ami az 5.040.070,-Ft összegben benne van.

A felperes a módosított keresetében késedelmi kamattartozásként 3.289.589,-Ft-ot jelölt meg, amelynek a számítását a megismételt eljárásban F/3. alatt csatolta. Ebből megállapítható, hogy 6.251.270,-Ft tőketartozás után számolta a késedelmi kamatot 2004. február 5-től 2007. június 4-ig és ezután még késedelmi kamatot.

fizetésére is kérte kötelezni az alperest, amiből nyilvánvaló, hogy a felperes tőkésítette a késedelmi kamattartozás összegét. Erre azonban sem a lízingszerződés, sem az Általános Szerződési Feltételek, sem a váltómegállapodás nem ad lehetőséget, mivel csak a tőke után jár a késedelmi kamat.

Az Általános Szerződési Feltételek 68.h. pontja a késedelmi kamat mértéke tekintetében visszautal a 16. pontra, amely azt mondja ki, hogy amennyiben a lízingbevevő bármely, a lízingszerződésen alapuló fizetési kötelezettségének esedékességgkor nem tesz eleget, a késedelem időtartamára késedelmi kamatot köteles a lízingbeadó részére fizetni, amelynek mértékét a lízingszerződés rögzíti. A lízingszerződés a késedelmi kamat mértékére semmilyen utalást nem tartalmaz, annak mértékét nem rögzíti, ezért váltón alapuló tartozás megfizetésére indított perben ennek érvényesítésére sincs lehetőség.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatva a 9.253.559,-Ft tőke összegét 5.040.070,-Ft-ra leszállította, és ezen összeg után kötelezte a Vár. 48. § (1) bekezdése alapján váltókamat és a 48. § (1) bekezdés (3) és (4) pontjai alapján váltódíj megfizetésére.

A fellebbezés részbeni eredményességére tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése szerint rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült költség megfizetéséről.

Az alperes illetékfeljegyzési jogára tekintettel a pernyertesség-pervesztesség arányában kell a feleknek a fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján külön felhívásra az adóhatóságnak megfizetni.

Budapest, 2008. év március hó 20. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Bírósági tisztviselő